

Hronov jsou pro mě vždycky zajímavá setkání, ať už v divadlech, tak v seminářích. Letos pro mě byla velmi příjemná návštěva a sledování nápadů v seminářích B. Mazúcha, J. Lesáka a M. Špetlíka. Z divadelních zážitků jsou nejvýše Svatá hlava a Máma říkala, že bych neměla. Díky.

Jana Soprová

Hronov je pro mě přitažlivý především setkáním s lidmi a jejich osudy, ať už na jevišti nebo mimo ně. Z těch jevištních mě letos nejvíc oslovila tři setkání, a to autentickým hereckým prožitkem i precizně uchopenou formou: Dokud se tančí souboru ŽAS Homole, Vítkorka souboru Convivium při ZUŠ F.A. Šporka Jaroměř a Svatá hlava Divadla MY Plzeň s vynikajícím hereckým výkonem Františka Kasky.

Radmila Hrdinová

Největší zážitek byl pro mě dvojitý. Když jsme si jako seminář vyměnili prostor se seminářem Braňa Mazúcha, získali jsme na chvíli tělocvičnu s nádhernou ozvěnou, a vyzkoušeli si, jak skvěle tam zní antika. Pak to bylo Palermo, které mě baví, akorát je mi líto, že mi vždycky dají roli vraha, a tak ty lepší postavy musím zlikvidovat.

Eva Spoustová

Nebyl jsem tady na celý festival. Ale moc se mi líbil Úhel pohledu.

Vítek Zborník

Divadelní zážitek byl určitě Obolus (Disk - Trnava), nedivadelní byly do pondělí - úterý studené sprchy. A potom ještě jakožto hrající soubor děkujeme naprosto skvělým technikům v Sokolovně (Tomášovi a Šimonovi).

Štěpán Kňákal

Vrcholem pro mě bylo vypít 48 káv, dojet na kole, setkat se s přáteli a dvě představení.

Pavel Skála

Jiráskův Hronov – přijíždím čerstvý, odjíždím unavený. Plný tlačanky, piva, divadla, setkávání a smíchu. Zabrat letos dostala bránice při hovorech s přáteli, méně už v divadelních sálech. Vrcholem pro mě byla divadelní magie – to když se po několika dnech proměnili mými blízcí Cimbál z Brtnice a David z Říčan v psa Kubajze z Kralup. Kouzlo!

Martin Rumler

Divadelní vrchol: Svatá hlava, protože mi zapojila skoro nejvíce smyslů během sledování. Vážná témata podávaná bez zesměšňování skrze humor jsou mi velmi blízká! Nedivadelní: jakékoli setkání a zastavení se s lidmi na ulici, ve Stovce, v hledišti, v PC, v Tritonu a na semináři. Letos se nic nedostalo níže než na vrchol – a bude moc moc těžké se adaptovat na život mimo Hronov. A osobně pro mě top: noc z pátku na sobotu v Tritonu, která celý ten týden posunula do dalšího rozměru.

Vendula Melíšková

Jednoznačně Svatá hlava.

Martin, Hronov

Kromě semináře SaT je mi těžko volit mezi několika úžasnými hrami. Volím Svatou hlavu.

Hana, Praha

Asi Geissleři, Jana Kratochvílová byla taky vtipno-hustá, vodní bitva byla boží, Záblesk byl překvapivý a dobrý.

Zuzka

Z hlavního programu Záblesk, z off programu Geissleři, z koncertů Kratochvílové gore-metal.

Julie

Jáňa Kráta je prostě "must have"!

David

Jednoznačně technici v Sokolovně. Nejlepší servis, co jsme si s kolegyněmi z Kralup mohly přát. Moc vám děkujeme. I za ty řízky!

Helena Plicková

Naložil jsem Zbyňka a vozík a jeli jsme zkoušet

Rozhovor s režisérem a zaskakujícím hercem Jiřím Brabcem

Nečekaně jste se dnes objevil na jevišti. Proč jste zaskakoval?

Zbyněk Háder si zlomil nohu, tak jsem se toho ujal. Před třiceti lety jsem v tom hrál a je to moje srdcovka. Tehdy jsem roli Jakuba hrál, režíroval František Kláška. Ale je to paradox vzhledem k věku, i když mi kolegové říkají, že jsem na jevišti o dvacet let omládnul.

Takže jste nevstupoval na neprobádané území.

Když se Zbyněk stalo, tak se nedalo nic dělat. Teď jsem čtrnáct dní ležel v knížce. Přece jen už mám jednaosmdesát let, takže zadek mám stažený. Mám strach, abych jim to nezkazil a zároveň podvědomě sleduju, jak to dělají.

A kdo byl při zkoušení záskoku vašima očima v hledišti?

Ty jsem potřeboval, takže Zbyněk. Vyměnili jsme si úlohy, já hraju a on je režisér. Řekl jsem mu, že mě musí režijně vést. Musí mě kontrolovat. Vždycky jsem se pro něj zastavil, naložili jsme kolečkové křeslo a jeli jsme na zkoušku.

Zbyněk Háder: Já to řeknu popravdě. Já si tu nohu zlomil schválně, protože vím, jak tu hru a roli miluje a chtěl jsem mu to dopřát na Jiráskově Hronově. Ne vážně, je to šílené. Sedím v hledišti, oni to chystají, vy víte, že to umíte a víte, že to nebudete hrát. Ta noha to nedovolí.

Čím vás Daňkův Kulhavý mezek tak baví?

Protože je to o nás o hercích. A já už jsem 65 let divadlem „postižený“. Poprvé jsem hrál ve Svatojohani u nás v Brně. To byl soubor při Zbrojovce, a protože jsem se tam učil, tak mě přizvali do souboru.

Už jste si zahrál i na Jiráskově Hronově?

Ano, třeba v roce 2004 jsme tu otevírali festival Hadriánem z Římsů. František Kláška dal dohromady soubor Přinesli, kde byli herci z celé země. V něm jsem shodou okolností poznal Ivu Kahounovou, která působí v Boleradicích. Tím se se k nim nějak dostal. A tak dojíždím do Boleradice.

A pořád vás to baví?

Nedovedu si bez divadla život představit. Víte, před dvěma lety mi po šestapadesáti letech manželství zemřela žena a divadlo mě z toho dostalo, pomohlo mi se přes to přenést.

Martin Rumler

Storytelling po daňkovsku

Kulhavý mezek Oldřicha Daňky nepatří k jeho velkým historickým podobenstvím, ve kterých často zobrazuje malého člověka vláčeného dějinami a sugestivně si klade otázky mravní zodpovědnosti jedince, jedná se spíš o hříčku – trochu historickou, trochu milostnou, trochu filozofující. Je vidět, že je to zručná práce na zakázku – psal ji jako komorní zájezdovou činohru pro Janu Brejchovou a Jaroslava Hanzlíka, které doplňoval Ota Sklenčka (později Ilja Racek). *Kulhavý mezek* je tak v první řadě příležitost pro tři výrazné herce.

Přesto v dramatu v jakési „soft verzi“ najdeme charakteristické znaky Daňkova stylu – zajímavé historické kulisy, které pomáhají z odstupu ukázat, že některé otázky – třeba vztahu člověka a moci, svobody a nesvobody či problémy mravní i milostné – mají nadčasovou platnost. Typickým rysem Daňkovy tvorby jsou pak dobře napsané, řeklo by se „jiskrné“ dialogy, budované se smyslem pro ironii a paradox.

Divadelní spolek bratří Mrštíků Boleradice je souborem zkušeným a znovu dokázal, že patří k tomu nejlepšímu, co naše vesnické ochotnické divadlo nabízí. Bohužel hronovské reprízy postihlo zranění představitel hlavní role Principála Zbyňka Hádera a jeho part zaskočil režisér inscenace Jiří Brabec. Jako zpráva o inscenaci může být tedy tato recenze jen velmi neregulérní.

Boleradičtí se pohybují na poli tradičního psychologicky-realistického divadla, hrají ve scénografii, která esteticky připomene televizní studiové inscenace osmdesátých let (což je také doba vzniku hry), některé rekvizity berou do hry a pracují s nimi funkčním znakovým způsobem, jiným zůstává jen dekorativní role. Kaširovaná umělost scény může být také odkazem k tomu, že základním kompozičním principem hry je divadlo na divadle.

Tři potulní komedianti – vše, co zbylo z herecké trupy, zběhnuvši k jistější existenci v armádě – se pokouší v nuzných podmínkách přezkoušet ve zmenšeném obsazení příběh o výbuchu na jičínském zámku.

Daňkovy hry vyžadují od herců skvělou konverzační techniku a je potřeba je nejen umluvit, ale taky umyslet. Všichni tři představitelé se na tomto poli pohybují zcela suverénně, jsou technicky vybavení, jejich projev působí přirozeně a nerušivě. Daří se jim nejen zručně charakterizovat své role, ale umí vystihnout podstatu situace a divákovi zpřehlednit vztahy mezi postavami. Janu Korábovi jako dědkovi Vamberovi, který k vojsku nezběhl jen proto, že o něj už nikdo nestojí, se nejlépe daří stylově odlišit rovinu, kdy hraje Vamberu a kdy Vamberu hrajícího ostatní postavy. Inscenace jinak stylové napětí mezi příběhovou rovinou herců a samotné zkoušené inscenace využívá velmi málo, což je škoda, protože by to mohlo pomoci dynamice příběhu, temporytmicky je inscenace totiž poněkud rozvěklá, jakoby ve vleku Daňkových filozofujících dialogů. Okouzující je Markéta Jany Jirgalové. S lehkostí dokáže zahrát jak zemitou děvečku od krav a věrohodná je i její proměna do elegantní Kateřiny Smiřické.

Vystihne napětí mezi vznešeností a tělesností své postavy a podává cituplný, vícevrstevnatý výkon. Režisér Jiří Brabec je v roli Jakuba silný v počátku inscenace, kde se tematizuje principálův zápal pro vyprávění příběhu a jeho posedlost divadlem. Idealismus postavy kontrastuje s pragmatismem a praktičností ostatních a je vidět, že herec souzní s Daňkovými estetickými úvahami. V druhé polovině inscenace je ale potřeba roli dát více prchlivého mužského temperamentu a ve hře se taky výrazněji uplatňují milostné motivy vznikajícího vztahu mezi Jakubem a Markétou. Je pochopitelné, že zaskakující režisér na tyto motivy, které jinak hraje o generaci mladší Zbyněk Háder, z jasných důvodů netlačil, hra je pak ale ochuzená o výraznou rovinu a v podstatě jí chybí pointa. Místo, aby gradovala, se její dramatické napětí oslabuje.

Přestože se přiznám, že mezi Daňkovými hrami mám jistě oblíbenější kusy, estetika inscenace je na mě příliš usedlá a její tempo pro mě bylo příliš monotónní (až jsem se v duchu zaobírala myšlenkami, že na Jiráskově Hronově by se po nějaké době zase uplatnil dramaturgický seminář zaměřený na práci s pevným textem a jeho škrty) a že osobně v amatérském divadle vyhledávám zážitky jiného typu, jsem přesvědčená, že se Boleradičtí i přes výrazný hendikep s vynucenou alterací postarali o důstojné zakončení festivalu.

Jitka Šotková

 Recenze

Kočovní herci tu jsou

Profesionální české divadlo na Oldřicha Daňku dvě desetiletí po jeho smrti už do značné míry zapomělo – a myslím, že ke své škodě. Je to autor bystrého intelektu a jeho celoživotním tématem byly morální paradoxy, jež hledal v nejrůznějších dějinných událostech a konkrétních osudech. Jeho forte byly aktovky: televizní cyklus *Hříčky o královnách* nebo třeba moje oblíbená *Žena z Korinta* (s mimořádnými výkony Jiřího Adamíry a Jany Hlaváčové) jsou dodnes řízné divácké zážitky, které doporučuji jako lekcí v práci s ironií a konverzační technikou vůbec. V amatérském divadle je na tom Daněk lépe a konkrétně Kulhavý mezek se v něm hraje docela často.

Ne, že bych tomu nerozuměl (jeho výhodou je ko-
norme obsazení a předpokládám, že rámcová linka
romantizující herce a herectví leckoho dojmá), ale
v rámci Daňkovy tvorby je to určitě text spíš slabší.
Vznikl na objednávku jako zájezdovka pro Janu Brej-
chovou a Jaromíra Hanzlíka a popravdě řečeno si ne-
jsem moc jistý, čím zrovna jičínské události 1. února
1620 dramatika tak oslovily. Zpracovává je formou
divadla na divadle, ale dějová linka je tak jednoduchá
a přímočará, že herci, kteří příběh zkoušejí, vlastně
nemají šanci jej nasvítit z více úhlů nebo se dobrat
nějaké převratné pravdy. Moc důvěryhodně nepůsobí
ani to, když Markétka v závěru prohlašuje, jak Elišku
Kateřinu pochopila, když si ji zahrála.

Tohle téma „herecké pravdy“ je dalším Daňkovým celoživotním leitmotivem, objevuje se i ve zmiňovaných televizních hrách (ty často končívají disputací herců, kteří se v maskérně odlišují), tady je ale toho rámce vlastně víc než jádra (obávám se, že proto, aby vznikl dostatek materiálu pro celovečerní formát, který příběh Elišky Kateřiny neskýtá). Za normalizace patrně mělo ono téma zápasu umělců o pravdivost a o tvůrčí prostor jakýsi společenský přesah, ale dnes z toho zbývá opravdu jen historka o opuštěném principálovi a dvou posledních věrných. Proč je pro ně tak důležité za každou cenu i přes všechny

komplikace odvyprávět zrovna příběh výbuchu jičínského zámku, tomu nerozumím vůbec. Potud kritika předlohy, zároveň je to ale text napsaný nepochybně zručně a hereckého materiálu neskýtá vůbec málo, proto je jeho volba přese všechno relevantní.

Boleradickou inscenací jsem viděl ve Vysokém nad Jizerou* a udělala na mě velký dojem hereckou i režijní úrovní – vlastně všechno, co bych jí byl měl za zlé, šlo na vrub textu. Při hronovském uvedení přibyla jedna komplikace: představitel klíčové postavy principála Jakuba Zbyněk Háder se zranil a jeho roli v obdivuhodně krátkém čase nazkoušel režisér inscenace Jiří Brabec. Nevědět to, jsem přesvědčený, že by nikdo nepoznal, že jde o zaskok, jeho výkon byl suverénní a plně při věci, ale málo platné: celá ta sáhodlouhá kompozice příběhu herců staví na až sexuální napětí mezi Jakubem a Markétkou. To z pochopitelných důvodů velkého věkového rozdílu tvůrci v tomto provedení opustili, ale zejména závěr kvůli tomu nedává mnoho smyslu – a Brabecovi chybí krom relativního mládí také Háderova temnota a jistá démoničnost, spíš se podobá potměšile pábilskému dědkovi Vamberovi, jak jej s velkým kouzlem hraje Jan Koráb.

Přes tento (ne úplně malý) problém si inscenace podržela velkou část svých kvalit: je pevně situačně postavená (což není v tomto textu vůbec snadné), herci dobře zvládají leckdy až zaumnou Daňkovu prázdu... a hlavně je tu Jana Jirgalová, jež svou Markétku hraje jako jednoduchou holku, která je ale tak nějak po selsku ohromně chytrá. Je to barvitý, ale zároveň nesmírně soudržný a soustředěný výkon, který řádím k těm nejlepším, jaké jsem na amatérské scéně za dlouhou dobu viděl. Sečteno a podtrženo: Boleradičtí si předsevzali nelehký úkol při práci na textu s jistými problémy, ale vidět takhle poctivě odpracovanou inscenaci je přes všechny výhrady velká radost.

Michal Zahálka

* Ano: odpověď na otázku, kdo to sem poslal, jsem já.

Líbil se mi výkon té herečky. Bavila mě. Ale jinak se mě to moc nedotklo.

Pavel z Ostravy

Bylo to takové venkovské, i když evidentně poctivě udělané.

Eva z Prahy

Divadlo na divadle bývá atraktivní věc, ale tady ten samotný příběh byl nuda.

Olga z Loun

Venkovští ochotníci vždycky budou mít můj obdiv, protože udržují obrovskou tradici amatérského divadla. Ale moc bych jim přál lepší výběr textu a ještě o něco lepší práci s ním. Herecky se mi soubor z Boleradic moc líbil včetně zaskakujícího pana režiséra.

Martin z Jihlavy

No jo no, prišlo to z Vysokého

Tereza z Prahy

Děláme trošku parodii na naše charaktery

Rozhovor s režisérem a hercem Petrem Markem

Na Jiráskův Hronov jsem začala jezdit v roce 2000. V té době jste tu hrávali. Teď už jsme vás tady dlouho neviděla.

Poprvé jsme tu byli s Dekadentním divadlem Beruška v roce 1994. A teď jsme tu dlouho nebyli, protože nás sem dlouho nikdo nevyslal.

Mohl byste říci, jak to v poslední době to s vaším souborem vypadá? Jsou to pořád stejní lidé, nebo se proměňuje?

Jsme pořád stejní, ale občas trošku ubýváme, když se třeba někdo odstěhuje do Francie, jako jeden z našich členů. Je nás o trošku míň, ale zároveň se rozrůstáme často o děti. Loni jsme hráli hru, kde vystupovaly čtyři naše souborní děti. Takže máme fluktuující počet.

Jste proslulí tím, že máte úplně jiný způsob zkoušení než jiné soubory. Že je založeno na absolutní improvizaci. Myslím, že u typu představení, které jste přivezli, to tak úplně nejde. Třeba délka představení vyšla úplně stejně jako je uvedeno v programu.

Je to náhoda... Absolutní improvizaci úplně z nuly se věnujeme s menšími divadly. Nebo s tříčlennými jako byla Dekadentní divadlo Beruška nebo Rádio Ivo. Ale v deseti, jedenácti lidech už to úplně nejde. Takže máme kostru, víme, o čem představení bude. A to naše zkoušení probíhá tak, že se sejdeme na obědě a začneme přemýšlet o tématu, případně ho někdo nahodí e-mailem. A na tom obědě se dlouze bavíme o postavách, jejich charakterech třeba dvě až tři hodiny, pak začneme přemýšlet o scénosledu, napíšeme si to na papírek a z toho vycházíme.

Je to tedy bodové podobně jako u komedie dell'arte.

Je to bodově. Víme, odkud kam dojít, dokonce občas víme i nějaký vtip, který má zaznít, protože je připraven, ale všechna slova a dialogy jsou vždy jiné. Někdy horší, někdy lepší.

Jak vám vyplynulo politické téma aktuální inscenace?

Většinou hrajeme o tom, co se nás zrovna přímo nebo nepřímo týká. Máme rádi velká společenská témata. Vždycky jsme hráli o angažovaných postavách, vlastně jsme se i různě angažovali politicky, tak nějak podivně na lokální úrovni. Takže nás baví dělat si legraci ze subkultur, které přirozeně obýváme. Děláme trošku parodii na vlastní charaktery, a na to, co se kolem nás děje.

Společenstvo kandidátů

Nejsem si úplně jistý, co to o mně vypovídá, ale když skončilo poslední představení, na které jsem letos v Hronově měl jít, rozhodl jsem se, že si večer zajdu ještě na jednu reprízu těžce inscenace. (Trochu mě uklidňuje, že úplně stejně to udělala i kolegyně Zemančíková a kolegyně Spoustová, tak to snad není projev nějaké úchylinky, která by mě mohla do budoucna kompromitovat.)

Rozhodl jsem se totiž přijít na kloub tomu, jak moc je inscenace Před sebou neutečeš aneb Nehodící se škrtněte! fixní – při první hronovské repríze na mě totiž asi vůbec nejvíc ze všech mých setkání s tvorbou souboru LÁHOR/Soundsystem působila dojem docela regulérní činoherní inscenace s pevnou výstavbou a silným tématem. Jistě: to, že herci improvizují konkrétní dialogy, je asi nějak tušitelné, ale je to improvizace, která vlastně směřuje k nejtotálnější činohře absolutní autenticity, protože málokdy v životě plynou hovory tak ucesaně, jak je píší i ti nejméně stylizující dramatici.

Michal Zetel letos ve Slovákém divadle v Uherském Hradišti inscenoval Čechovy Tři sestry,

v nichž se první dvě dějství odehrají také jen v rámci daných postav a uzlových situací, ale jejich konkrétní naplnění je improvizované. Působí to vlastně dost podobným dojmem a rozhodně by nikoho nenapadlo tvrdit, že to není činohra. (Věřím pevně, že se nenajde ani moc těch, kteří by tvrdili, že to není Čechov, protože jako metoda, jak zbavit Čechova nánosu všeobecné a všeobecně přijímané pseudočechovovskosti, se to osvědčilo mimořádně – ale to je příspěvek do úplně jiné letošní hronovské debaty.)

Druhý hronovský nálev LÁHORu mě nicméně vlastně dost překvapil – není to ani zdaleka tak pevné, jak bych byl čekal. Samozřejmě jsou pevné ty prvky, které je potřeba v materiálu nebo v dialogu připravit (jako je doslovný kostlivec ve skříni, anoncovaná pěvcova tóga a samozřejmě zvuková nahrávka inkriminující nahrávky), ale jinak se toho proměňuje vlastně hodně, při druhé repríze třeba pěvec strávil takřka celou druhou půlku na židli na scéně a byl nevěřícím svědkem všeho toho, co se děje – v první repríze se nic takového nedělo. Zrovna tak závěrečná fackovací scéna vyzněla při každé repríze úplně, úplně jinak.

Je to ohromně zajímavý problém: ten námět je totiž tak dobrý a silný (a tak nějak dost aktuální – zdravíme hnutí STAN), že by klidně unesl i o něco méně rozháranou interpretaci s krapet pevnější motivickou výstavbou, pak by mohl být něčím srovnatelným třeba se Společenstvem vlastníků a oslovit víc diváků. Ale to už je takové vyrábění hypotetických inscenací – podstatné je, že dvojí zhlédnutí potvrdilo pozici LÁHOR/Soundsystemu coby opravdu virtuózního souboru tvořícího ve stylu až podivínsky komplikovaném. Mám pro to velkou slabost.

Michal Zahálka

Zaujaly mě drobné jednotlivosti. Nejzajímavější je pro mě záležitost kolem kostlivece, který se ve hře objeví jako reálný artefakt. A pak začnou vypadávat symboličtí kostlivci ze skříně. Jak k tomu došlo? Říkáte si historky ze skutečnosti, nebo je to vymyšlené?

Tohle je čistě vymyšlené. Naše Marta nám napsala námět, že by se jí líbila senátorka, která má tuhle diskreditační možnost pornem. My jsme se ptali, jestli viděla film Smolný pich, který teď běžel, ale neviděla. Nevadí, řekli jsme si, můžeme o tom udělat hru. Pak jsme si o tom začali povídat. Během toho oběda vždycky vymyslíme spoustu vtipů, z nichž některé fixujeme. A třeba kostlivec je zrovna taková věc. To je tak blbý, že to tam musíme dát. Jde o jeden ze dvou tří vtipů, které se opakují v každém představení.

Museli jste projít několika přehlídkami. Je ten tvar pokaždé jiný, nebo je něco fixováno?

Vždycky se proměňuje, záleží na tom, jak často to hrajeme. Jsou hry, které neměly tak velký potenciál, nebyly tak fajnové, abychom je opakovali. A pak jsou hry, které brnkly na nějakou strunu, začali nás hodně zvát a hráli jsme je dvacetkrát nebo třicetkrát. Tak tam už se to ustálilo natolik, že na jevišti každý věděl, kam jde. Ale slova byla pokaždé jiná. Vývojem zkoumáme, co ta hra dokáže, nedokáže, zjistíme slabé místo. Ale některé věci nedokážeme ovlivnit, protože jsme herci bez průpravy. Třeba dneska se nám představení rytmicky rozpadlo, stala se z toho rytmická kaše, která se táhla jak sopol.

Záleží na energii publika?

Vůbec nevím, hlavně asi na náhodě. Někdy to záleží na nábytku. V Písku jsme měli půjčený tak výborný nábytek, zvláštní červené židličky, které byly natolik inspirativní, že to výborně fungovalo.

Je to součást improvizace, že si půjčujete rekvizity přímo na místě?

To jo. Dopředu napíšeme, že bychom si rádi půjčili hodně jejich rekvizit. Inspirují nás některé náhodné věci a díky tomu vzniknou nějaká subtémata.

Jana Soprová

Baví mě.

Helena, Praha

Jako opravdové. Zajímalo by mě, nakolik se inspirují skutečností.

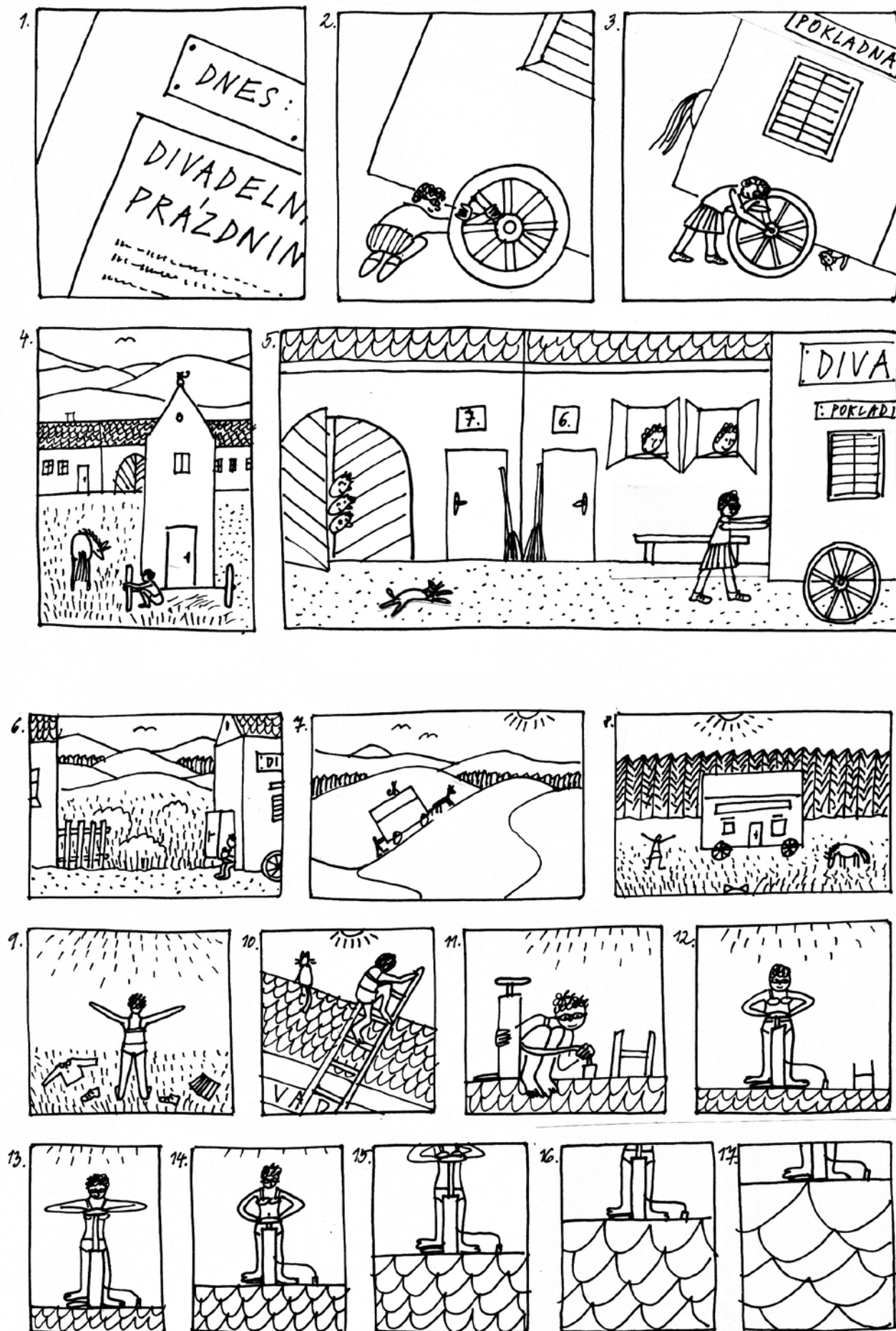
Jana, Česká Lípa

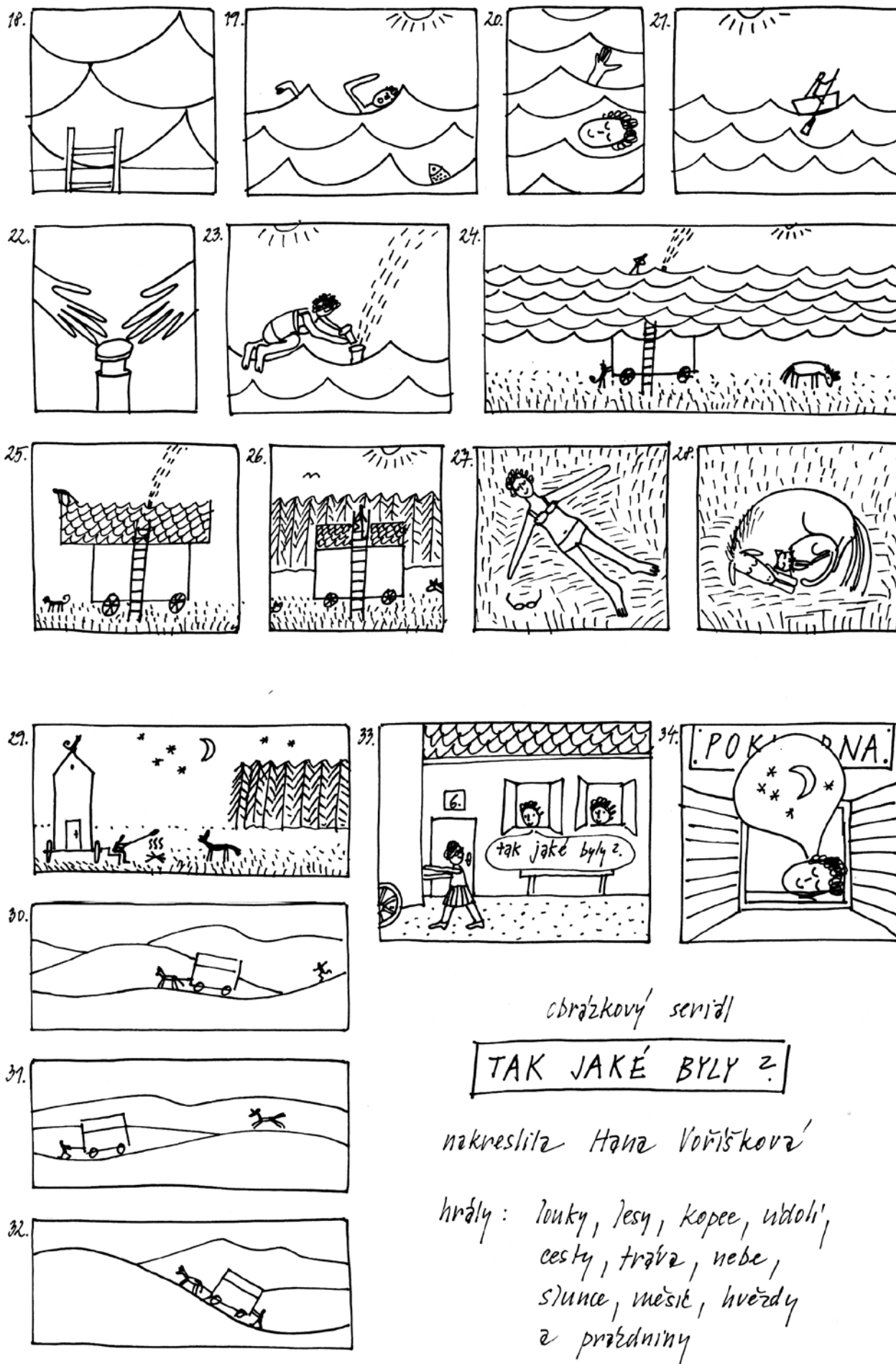
Absurdita, jako vystřižená z reálu.

Martin, Hronov

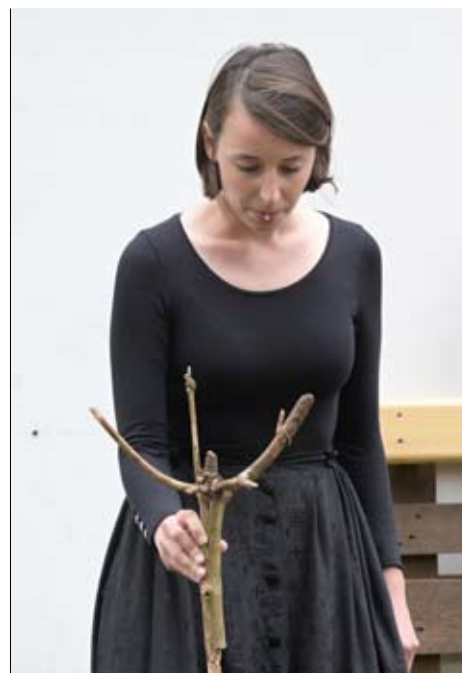

Divadelní prázdniny Hanky Voříškové

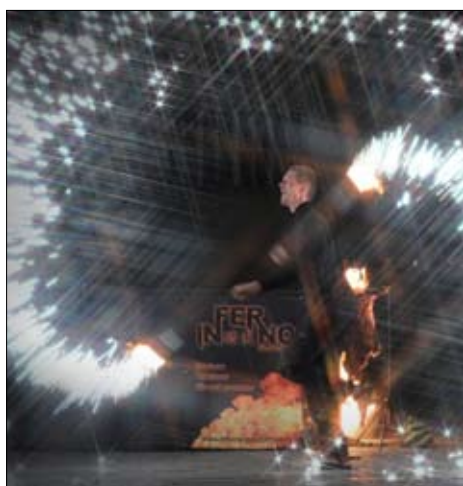
Ukázky práce seminářů – L-A-M

Ukázky práce seminářů – ADHD

Slavnostní zakončení

Co z toho má

pedagog, režisér, herec Pavel Skála

Sejdou se lektorka, překladatel, osvětlovačka, režisér, výtvarnice, autor, herec, pedagog, ostřílená produkční a divák. Sejdou se v Hronově a začnou vyprávět o svých motivacích. Co je táhne k amatérskému divadlu, co na něm milují, co v něm hledají, proč to vlastně vůbec dělají? Prostě jsme se jich přímo zeptali a v tomto cyklu vám přinášíme odpovědi.

Dětství. Divadlo. Slušný kalhoty.

Teenager. Divadlo. Proč?

Střední. Nástěnka. Leták. Dramaták. Azalka.

Kocour. Hronov. Kafe. Chozé. Li-Di.

Zastávka. Lampa. Náchodská Prima Sezóna.

ZUŠ. Pavlína. Brigáda, Školné. Záchrana.

Učitel. Pedagog. NaNečisto. Lenka. Přemostění.

Hronov. Tereza. Popelka. Děčín.

Radost. Práce. Radost. Vyhoření. Práce. Radost.

Opakovat.

Bára. Školka. Proces. Produkt.

Covid. Zastavení. Leh. Sed. Běh.

Leona. Veronika.

Čtvrtek Večer. Tvoje Bába. Špenát a Kedlubna.

Reservé. Inverze. Částice. Morveux. Barvy.

Děti v Ohni. Děti v Kaši.

DAMU. ZUŠ. Domov.

Volyně. Bechyně. Chrudimě.

Písek. Mladá. Svitavy.

Wolkrák. Banát. Lípa. Lanškroun...

Hronov.

Jablonec. Liberec. Most.

Energie.

Málo. Hodně. Středně. Moc.

Plný úvazek. Plný život.

Zbytek povím u vína.

Co z toho mají...

V amatérském divadle je na rozdíl od profesionálního daleko víc potřeba pracovat s tím, kdo a co je k dispozici. Líbí se mi, když se do divadla otiskují talenty, nedostatky, zvláštnosti a vůbec životy jeho tvůrců.

Kazimír Lupinec, autor divadelních her

Řízky! A možná teda lidi a radost a energii (a nervy a sprostá slova), kterou do toho dávají. Ale spíš ty řízky.

Zora Poppová, osvětlovačka Kočovného divadla Ad Hoc

Chci sbírat jako známky ty chvíle teď a tady tak volím vzdušné zámky a ne skákové hrady.

Eva Blondýna Suková, zpěvačka, básnířka

Příjemně šimrající diskomfort ne zcela obvyklých výzev při práci. Intenzivní přátelskou blízkost spřízněných se šťastným bonusem několika úplně nejlepších kamarádů v životě! Spoustu divadelního potěšení a vzácné nové velké objevy nejen při diskusích. Co z toho má? Není doma!

Eva Spoustová Málková, herečka, hlasová lektorka

Copak já vím? Já jsem amatér, dělám to, když chci, a protože to mám odjakživa rád a dávám tomu ze sebe to nejlepší, a když už nedávám to nejlepší, tak už nechci a nedělám to, což mi dá dlouhý čas dumat, z čeho jsem nespůj, co mi chybí, abych komplikovaně zjistil, že každou chvíli pomýšlím na dosud neexistující inscenace a že nejsem s to normálně vybrat místo, kam jet s rodinou na dovolenou, zato vím zcela jistě, v jakých kostýmech a s jakou hudbou se to bude hrát. A dobré na tom je to, že se to smí.

Lukáš Habanec, hudební skladatel, herec Kočovného divadla Ad Hoc

Kdo tvořil, přežívá, kdo tvoří, žije.

Jan Duchek, autor, redaktor zpravodaje JH

Od malička od mala babka mne do divadla brávala. Ochotničtí ba i slavní hráli padouchy i pány. Mně ze všeho však nejvíce lákala technická stolice. Bez světla a bez zvuku, totiž slyšet a vidět umění by byla potíž. Upřímně, mé vzdělání elektro, příliš na prkna nevedlo. Proto já léta technikem sedívám rád za publikem.

Aleš Hejral, technik

Stínový club

STÍNOVÝ CLUB #009

93. Jiráskův Hronov / 28. 7. – 5. 8. 2023

94. Jiráskův Hronov / 2. 8. – 10. 8. 2024

Zpravodaj 92. Jiráskova Hronova 2022

Vydává organizační štáb. **Redakce:** David Slížek (šéfredaktor), Jana Soprová, Jitka Šotkovská, Veronika Matúšová, Martin Rumler, Jan Švácha, Jan Duchek, Michal Zahálka (redaktoři), Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (grafika a zlom). **Neprošlo jazykovou korekturou.**

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.info> **E-mail:** JHzpravodaj@gmail.com